

ANNELER- BABALAR! ÇOCUKLARINIZA ROL MODEL BİR KÖY DELİKANLISI

Trabzon'un köprübaşı ilçesinin bir köyünde doğan köy delikanlısının en büyük özlemi doyasıya kavurma yiyebilmektir. Çünkü ailesi olabildiğince fakirdi. Öğrenciliğini çok zor şartlarda sürdürüyordu. Bugünkü gibi o günlerin öğrencisi okul açıldığında kitapları sırasının üzerinde bulmuyordu. Bugünün belediyeleri gibi o günün belediyeleri fakir fukara çocuklarına defter, kalem vermiyordu. Kalem olsa, defteri yoktu. Kitapları eksikti. Arkadaşlarının kitaplarını ders çalışmadıkları zamanda alır çalışırdı. Elinden kitap düşmezdi. Bir sabah kitap okuyarak okula giderken elektrik direğine çarparak başını yaraladı. Yaralanan alınının kanını hastanede durdurdular. Liseyi bitirse bile üniversiteyi hayal bile edemiyordu. Çünkü babasının ödenmemiş bir sürü borcu vardı. Bir gün eve gelen postacıyı icra memuru sanıp tir tir titredi. Posta memuru hayatının en büyük korkusu ile en büyük sevincini yaşattı. Çünkü posta memurunun getirdiği zarf, icra zarfı değil, sınav sonucu belgesi idi. Zarfı açtığında üniversite sınavını Türkiye birincisi olarak kazanmıştı.

Üniversiteyi burslu olarak okudu. Amerika durur mu? Amerika hemen bu zeki köy delikanlısını keşfetti. Derhal Amerika'ya davet etti. Yıllarca Amerika'da bir beyin olarak çalıştı. Rahmetli Özal'ın Amerika'da bulunduğu yıllarda keşfettiği, doyasıya kavurma yeme özlemiyle büyüyen bu köy delikanlısını parti kurduğunda alele acele Türkiye'ye çağırdı. Ve rahmetli Kahveciyi ülkenin maliyesinin başına getirdi. Maliye bakanı olarak büyük paralara hükmederek rahmetli Özal'lı yıllarda, Özal'la birlikte ülkenin ufkunu açtılar. Ne sayesinde? Çok çalışmak.

İşte günümüzde ikinci Adnan Kahveci'de yine ülkemizin maliyesine hükmeden, mezrada doğup, büyüyen ve mezrada okuyan 11 kardeşin en küçüğü Gerçüş ilçesinin kuş uçmaz, kervan geçmez mezrasında Arıca'da doğan Mehmet Şimşek. Kahveci ve Şimşek, her ikisinin hayatının da yokluk zorluk ve sıkıntılarla başlaması hayata karşı daha dirençli ve güçlü olmalarında en büyük şanslarıdır. Mevleviler birbiriyle karşılaştıklarında “ **Allah zorluklarını artırsın**” derlermiş. Karşılaştığımız bir dostumuza Allah zorluğunu artırsın desek, bize darılır. Bir de “ **Allah çocuğunun zorluklarını artırsın**” desek, bırak küsmeyi, darılmayı kavga etmeye dahi yeltenir. Evet dostlar sadece bizim ülkemizde değil dünyaya bakın icatlar, keşifler, kitapları elden düşmeyen Nobel ödüllü yazarların hayatına bakın. Çoğunun hayatı birer çile yumağıdır. Daha uzağa gitmeye gerek yok. Rahmetli Atatürk'ümüzden Sayın Cumhurbaşkanımıza kadar iktidarıyla, muhalefetiyle ülkemizi idare edenleri göz önüne getirin. Hepsi de sıradan aile çocuklarıdır. Hiç biri de şehzade ve aristokrat çocuğu değildir. Hatta çoğu da köy çocuklarıdır. Sayın Kemal Kılıçtaroğlu Nazmiye ilçesinin Ballica Köyünden, Başbakanımız Sayın Binali Yıldırım da Refahiye ilçesinin Kayı köyündendir. Sayın Davutoğlu'nun da bir köy çocuğu olduğunu biliyorsunuz. Zorluklar ve güçlükler insanda bir direnç oluşturuyor. İzmir'de çalıştığım zengin kolejleriyle Manisa Belediyesi ile Soma Belediyesi için kurduğum ve kurucu müdürlüklerini yaptığım MABEM dersanesi ile Soma'da kurduğum SOBEM dersanelerinde bu farkı yakinen gözlemlerdim. İzmir Özel Bornova Kolejinde kavga eden iki ortaokul öğrencisi ,biri diğerine “ **Benim babam seninkinden daha zengin, göstertirim ben sana**” tehdidini kulağımla duydum ve hayretler içinde kaldım. MABEM de bir gün iki öğrenci “ **Hocam! dersane, akşam da açık kalsın**” teklifiyle geldiler. Bende “ Yavrumsu öğretmenler zaten yeteri kadar yorluyorlar ben akşam öğretmen görevlendiremem” dediğimde, öğrenciler :” **Hocam biz öğretmen istemiyoruz. Biz sadece ders çalışacağız**” dediklerinde, “ Evinizde çalışın” dediğimde öğrenciler mahcup bir şekilde “ **Hocam evimizin elektriği kesik, onun için burada çalışmak istiyoruz**” dediklerinde yüreğim sızladı. Bu çocuklardan biri Anadolu Hâkim, diğeri de mühendis olarak iyi bir şirkette gözde bir eleman olarak çalışıyor. Sırası gelmişken ünlü Türk Bilgesi Yusuf Has Hacip'in sözünü de burada hatırlatmış olayım: “ **Çocuğunu naz ile büyütene sonunda ağlamak düşer**”

Yarım asırlık gözlemim sıra dışı aile çocukları yere düştüğünde babası elinden tutup kaldırıyor, eli, yüzü çamur olduğunda annesi elini, yüzünü temizliyor. Ama anne- baba gidince de sudan çıkmış balığa dönüyorlar. Manisa’da bildiğim ve gördüğüm örneklerden hangi birini yazayım. Zaten yazmam da uygun düşmez. Sıradan aile çocukları ise yere düştüğünde dizleri üzerine kendileri kalkıyor, çamur olan elini yüzünü kendi temizliyor. Bunun iki çıplak örneğini “ Okul Müdürünün Günlüğünden – Eğitim Öğretim Dedikleri” kitabımdan “ “ **Ben Sana Bunu Hatırlatırım**” ile “ **Japonya’da Genetik Okuyacağım**”başlıklarını okuyun.

Rahmetli Adnan Kahveci ve ismini saydığım diğer devlet büyüklerimizin ders çalışmak için yeterince nedenleri vardı. Ve niçin ders çalışması gerektiğini biliyorlardı. Lütfen çocuğunuza “ **Hadi yavrum sen git ders çalış**” demeden önce çocuğunuza “ **Niçin ders çalışması gerektiğini**” anlatın. Bunu yapabilirseniz “ **Ders çalış!**” demenize gerek kalmayacaktır. Çocuklarıma nasıl yaklaştığımı geçmiş yazılarımda anlattım. Tekrarının hoş olmayacağını düşünüyorum. Yukarıda da arz ettiğim gibi eğer çocuklarınıza ders çalışmanın gerekliliğini anlatabilirseniz yemekten sonra biraz fazla otursa, biraz fazla TV seyretse bu durumdan zaten kendisi rahatsız olacaktır. Siz de çocuğunuzun ders çalışması için çırpınan bir anne olmazsınız. “ *Hocam bu konuda ben çok sıkıntı içindeyim. Oğlumla aslında gurur duyuyorum. Ama asla benim çocuğum yapmaz diyenlerden değilim. En çok şikâyet ettiğim şey; bilgisayar, telefon ve televizyon. Pazar günü resmen sinir krizi geçirdim. Saçımı başımı yoldum. Bu üç şeye o kadar zaman ayırıyor ki adata despot anne oldum çıktım.*”

Kısacası, çocuğunuzun sigara içmesini istemiyorsanız, siz de içmeyin, çocuğunuzun TV seyretmesini istemiyorsanız siz de TV seyretmeyi azaltmalısınız, çocuğunuzun kitap okumasını istiyorsanız, siz de çocuğunuzun gözü önünde açıp, kitap okumalısınız. *Çocuğunuzun edepli olmasını istiyorsanız önce siz edepli olun.* Onlar sizin birer aynanızdır. Allah aşkına siz anne – babalara soruyorum hayatınız boyunca bir elin parmakları kadar kitap okudunuz mu? Okuyorsanız sızlanmanıza gerek yok. Ama okumuyorsanız, seminerimden sonra bizzat oğlu hakkında şikâyetine muhatap olduğum şu annenin durumuna düşerseniz. “**Doğru dürüst okumadı ama okul bitti. Şimdi de iş beğenmiyor. Bulduğumuz işlere yorucu bana yakışmaz bu paraya çalışılır mı? Gerekçelerle gitmiyor. Evde onu getir, bunu getir şeklinde emirler veriyor. Yapmak istemediğimizde ‘ Beni doğurdunuz yapmak ve bakmak zorundasınız çocuğunuz değil miyim?’ diyor. Direnirsek üstümüze yürüyor. Bu anneye söyleyecek tek sözüm vardı ama yarasını daha da deşmemek adına onu da söylemeye benim cesaretim yoktu.**

Yazımı, yüce Peygamberimizin güzel bir sözüyle bitireyim:” Hiçbir baba, çocuğuna güzel terbiye ve edepten daha üstün bir hediye vermiş olamaz.”